

Dračí závod

To jednou Anička s Honzíkem došli na své cestě do vesnice pod horami, která se jmenovala Doutnavice. To jméno dostala podle vysokého kopce Doutnáku, který se tyčil nad ní a z jehož vrcholku prý občas bylo vidět kouř. Zastavili se u kovářny a Anička se vyptala kováře, zdali by mohli u něj pár dní pracovat za nocleh a stravu. Kovář byl tuze rád, neboť toho roku se lidem zalíbily věci ze železa a jeho už od práce bolely ruce. Honzík se hned s chutí začal učit kovat lopaty, sekery a jiné věci a Anička dávala pozor na oheň ve výhni.

Týden už sloužili u kováře a nějak nespěchali s odchodem. Dlouho chodili po světě a tady se jim tuze líbilo, jen se to báli jeden druhému přiznat. Kdoví jak by to celé dopadlo, kdyby se nestala ta podivuhodná věc s kouřícím kopcem. Po těžké práci obvykle spali tvrdě a dlouho, ale jednoho dne je probudil veliký hluk a křik. „Pomoc, pomoc, kopec se otřásá a brzy vybuchne!“ „Co se děje?“ ptal se Honzík kováře, který s ženou a synkem utíkali z mlýna. „Copak to nevidíte?“ Volal kovář. „V tom kopci je určitě sopka a ta se teď probudila a všechno to tu spálí a zavalí kameny a lávou! Utíkejte, je-li vám život milý.“ Oba se podívali na kopec a skutečně – z vrcholku stoupal dým, ozýval se rachot a některé stromy hořely. „Prásk!!“ Jako na potvrzení kovářových slov se zem zatřásla a z vrcholku Doutnáku se snesla sprška kamení. Anička se ale zamyslela. „Já už jsem sopku jednou viděla. Vypadalo to podobně, ale tenkrát byla ve vzduchu cítit síra a starý navlékač perel Kokkinaki mi říkal, že vždycky když hora soptí, je cítit síra. V tom je nějaká kulišárna. Poslyš kováři, soptil už někdy tenhle kopec?“ „Co mi říkal můj praděda, tak nikdy, ale co na tom záleží. Nic jiného, než sopka to nemůže být.“ Divil se kovář a nedůvěřivě pokukoval po kouřícím vrcholku. „Je to neštěstí, takové krásné místo a teď jej máme všichni opustit“, hořekoval. Honzíkovi se ta věc také zdála podivná. „Máš pravdu Aničko, měli bychom se na ten vrcholek podívat.“ Nedbali na kovářovo přesvědčování, že si jen marně v ohni život zkrátí a vydali se cestou ke kopci.

Cestou do kopce potkali jen několik polekaných zajíců a dva havrany, kteří seděli na suché větvi a krákali, že jim je všechno jedno a nikam nepoletí. Jak se blížili k vrcholku, rámus byl silnější a vzduchem se šířil tmavý kouř. Najednou Anička zaslechla mezi kameny zvláštní zvuk. Znělo to jako tichý pláč. Opatrně šli tím směrem a náhle zůstali stát jako opaření. V průrvě pod skalním převisem ležel malý dráček a plakal. „Copak se ti stalo, že tak pláčeš?“ Ptal se Honzík a dráček mezi slzičkami vypravoval: „Já jsem tu už několik let žil

mezi skalami. Málokdo sem chodí a tak o mně nikdo nevěděl. Včera sem ale přiletěl takový velký drak a mně vyhnal. Od té chvíle sedí na vrcholku, hází kolem sebe kameny a chrlí oheň a já se nemohu vrátit a ani nevím, kam se vydat.“ Honzík se rozzlobil: „To je ale syčák, na to bychom se podívali.“ Anička přisvědčila: „Je to tak. Víš co dráčku? Půjďme si s tím zmetkem promluvit. Jen nám ještě řekni, jak se jmenuješ.“ „Já jsem Roháček.“ Pravil dráček, Anička s Honzíkem se také představili a vydali se společně k vrcholku.

Blízko vrcholku se lesklo horské jezírko a na jeho břehu stál velký černý drak s modrozelenými šupinami. Plival oheň a jen tak pro zábavu házel do údolí velké kameny. Anička s Honzíkem a Roháčkem museli hbitě uskakovat ohnivým jazykům, než se dostali až k němu. Když si jich konečně všiml, přestal vyvádět, zle se na ně podíval a zahuhlal. „Co tu chcete lidští červi?“. „Přišli jsme si stěžovat“, odpověděla udýchaně Anička (to od toho poskakování mezi plameny). „Drak Roháček zde bydlel, ty jsi ho vyhnal a to odporuje dračímu právu“. „Co ty víš o dračím právu?“ osopil se na ni drak a ze vzteku zapálil starý keř. „Po to ti nic není“, zamračila se Anička. „Důležité je, že nemůžeš vyhnat cizího draka z jeho domova“. Drak si odplivl, až blízká skála žárem pukla. „Tohle škrvně není žádný pořádný drak, takže ho můžu klidně vyhnat a vy se klid'te, nebo z vás udělám grilované klobásky. Honzík s Aničkou se zamysleli. Jak jen dokázat, že Roháček je pořádný drak? Honzíkovi se od samého přemýšlení začalo kouřit z hlavy (spíš to bylo tím, že mu jeden ohnivý jazyk trochu olízl vlasy) a nakonec ho něco napadlo. Naklonil se k dráčkovi a potichu se zeptal: „Ty Roháčku..., umíš létat?“ „Umím a jak rychle. Chceš to ukázat?“ Honzík odvětil: „Zatím ne, jen nám důvěřuj a neboj se“. Pak se obrátil k drakovi a promluvil: „Víš co draku, mám pro tebe návrh. Budeš tady s Roháčkem soutěžit, a kdo vyhraje, zůstane zde bydlet“. Drak se zamyslel. „A jaký to má být závod? Vždyť tenhle mrňous může soutěžit leda v tom, jak rychle se zahrabe do krtčí díry.“ „Bude to soutěž v rychlosti létání“. Odpověděl Honzík. „To je myslím pro draka dosti důstojné“. „Důstojné?“ zachechtal se drak. „Důstojné možná, ale zbytečné. Tohle nedochůdce se mi nemůže rovnat.“ „Jen si šetři dech, ještě jsi nevyhrál“, nenechal se vyvést z rovnováhy Honzík. Odstartujete odsud, poletíte támhle k tomu vzdálenému dubu, od něj ke kameni na protějším břehu jezera a od něj k nám. Kdo první doletí, vyhrál a zůstane tu bydlet. Souhlasíte?“ Oba draci souhlasili a postavili se na startovní čáru, kterou Honzík vyškrabal ohořelým klackem. Honzík se ještě zeptal draka na jméno. „Jmenuju se Hromburác a už nezdržuj“, zahuhlal drak a nespouštěl svůj zrak ze vzdáleného dubu. Anička zvedla ruce nad hlavu, odpočítala „tři dva jedna teď“ a tleskla. Oba draci vyrazili jako střely až Honzíkovi uletěla čepice. „Myslíš Honzíku, že může Roháček vyhrát?“ Strachovala se Anička. „Může“, odpověděl Honzík. „Je sice malý, ale rychlý. Proto jsem

vybral takovou klikatou trat'.“ Zatím oba draci doletěli k dubu a mířili k jezeru. Hromburác vedl, ale u dubu jej Roháček skoro dohonil. V zatáčce na břehu jezera se těžký Hromburác opět nedokázal rychle otočit a Roháček jej předhonal. Zbýval poslední úsek do cíle, který vedl nad vlnami jezera. Hromburác chtěl za každou cenu Roháčka dohonit. Vrhł se střemhlav k vodní hladině, aby mohl letět těsně nad vlnami. Jsa příliš těžký a neohrabaný, neudržel se a spadl do jezera. „SSSSŠŠŠT“ Zasyčelo to a z vody začala stoupat oblaka páry. Roháček zatím vítězně proletěl cílem a vykroužil ve vzduchu osmičku. Anička s Honzíkem jej pochválili a šli se podívat, co se stalo s Hromburácem. Ten ztěžka vylezl z jezera, voda mu crčela z čumáku i schlíplých uší. „Vyhrál jsi mrňousi“, zabručel. „Jsem drak a dokážu přiznat porážku.“ „To tě šlechtí“, uznali Honzík i Anička. „Kam teď poletíš?“ „To ještě nevím, na jihu je na mně příliš horko“, odpověděl Hromburác. „Nejlepší bude někam dál od lidí, abych si mohl podle chuti hrát s kameny a ohněm“. Honzík se zamyslel. „Pokud si vzpomínám, na západě je moře a za ním vysoké pusté hory. Tam by se ti mohlo líbit.“ Hromburác chvíli mával na sluníčku křídly, aby mu oschla. Pak se obrátil k Roháčkovi: „Mějte se tu dobře lidští červíci i ty mrňousi. Až vyrosteš, přileť se na mně podívat.“ Pak se odrazil a dračí rychlostí zmizel v dálce.

Roháček se uvelebil ve svém starém pelíšku, pod kamenem dokonce našel spící svoji kamarádku ještěrku. „Děkuji vám oběma“, řekl. „Kdybyste potřebovali něco zapálit, nebo svézt na hřbetě, přijďte za mnou“. „Určitě přijdeme“, odpověděla Anička. „Na výlet vzduchem se už těším. Teď se ale musíme vrátit domů a uklidnit lidi, aby neutíkali.“ Zamávali Roháčkovi a pomalu slézali dolů do údolí. Ve vesnici z toho byla velká sláva a balvanům, které Hromburác naházel do údolí, se od té doby říkalo Dračí kameny (o Roháčkovi se oba nikomu nezmínili).

Druhý den odpočívali Honzík s Aničkou mezi jabloněmi a dívali se nahoru na táhnoucí mraky. „Nějak jsme se tu zdrželi“, poznamenala Anička. „Co kdybychom v tomhle údolí už zůstali?“ „Ať si táhnou samy“, zabručel Honzík v polospánku.